

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 30 marca 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE [C(2005) 4634 wersja ostateczna, sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe], która została doręczona skarżącej w dniu 14 grudnia 2005 r., w zakresie w jakim dotyczy skarżącej,

ewentualnie obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą

- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe. W tej decyzji Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę za naruszenie art. 81 traktatu WE, ponieważ uznała, że uczestniczyła ona w systemie porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze plastikowych worków przemysłowych na terytorium Belgii, Niemiec, Hiszpanii, Francji, Luksemburga i Niderlandów.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę legalności działania administracji. Praktyka pozwanej w dziedzinie grzywien nie jest objęta upoważnieniem ustanowionym w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962⁽¹⁾ ani w art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾. W związku z tym skarżąca wskazuje także na naruszenie zasady równego traktowania i zasady proporcjonalności.

Skarżąca podnosi następnie błędne zastosowanie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962 i wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. W szczególności postępowanie dowodowe i ocena dowodów zawierają uchybienia w odniesieniu do skarżącej. Z uwagi na dotychczasową praktykę administracyjną skarżąca została ukarana w nieproporcjonalny sposób. Jeśli chodzi o kwotę wyjściową ustaloną w oparciu o wagę naruszenia skarżąca wskazuje pod kilkoma względami na nierówne traktowanie w stosunku do innych adresatów zaskarżonej decyzji. Skarżąca podnosi także, że Komisja naruszyła prawo, jeśli chodzi o ocenę czasu trwania naruszenia oraz nieuwzględnienie okoliczności łagodzących. Wreszcie skarżąca utrzymuje, że również został naruszony art. 15 ust. 2 rozporządzenia 17/1962, ponieważ grzywna została obliczona nieprawidłowo

w odniesieniu do stosowania komunikatu w sprawie nienakładania lub obniżenia kwoty grzywien.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 17 pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. nr 13 z 21 lutego 1962, str. 204)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2006 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-56/06)

(2006/C 96/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (Paryż, Francja) (przedstawiciele: G. de Bergues, S. Ramet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- w pierwszej kolejności, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 5 tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 30 czerwca 1997 r., przyjętą na wniosek Komisji oraz zgodnie z procedurą przewidzianą w dyrektywie 92/81/EWG⁽¹⁾, Rada upoważniła Państwa Członkowskie do zastosowania lub do dalszego stosowania istniejących obniżonych stawek podatku akcyzowego lub zwolnień od tego podatku w odniesieniu do niektórych olejów mineralnych używanych do celów szczególnych. Czterema następującymi po sobie decyzjami Rada przedłużała to upoważnienie, przy czym ostatni okres upoważnienia upływa w dniu 31 grudnia 2006 r. Francja upoważniona jest do stosowania obniżonych stawek lub zwolnień w odniesieniu do ciężkiego oleju napędowego wykorzystywanego jako paliwo do produkcji tlenu glinu w regionie Gardanne.

Pismem z dnia 30 października 2001 r. Komisja powiadomiła Francję o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE, dotyczącego zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne⁽²⁾. Po przeprowadzeniu tego postępowania Komisja wydała w dniu 7 grudnia 2005 r. sporną decyzję⁽³⁾, w której uznała zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne, w regionie Shannon i na Sardynii, stosowane odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy, za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i w związku z tym nakazała zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu przystąpienie do odzyskania tej pomocy.

Niniejszą skargą Francja żąda częściowego stwierdzenia nieważności tej decyzji, w zakresie, w jakim dotyczy ona zwolnienia przyznanego przez Francję w regionie Gardanne.

Na poparcie swojej skargi Francja powołuje kilka zarzutów, spośród których pierwszy opiera się na naruszeniu pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Francja podnosi, że Komisja naruszyła prawo stwierdzając istnienie pomocy państwa, podczas gdy nie zostały spełnione wszystkie przesłanki uznania danego środka za pomoc, określone w wyroku w sprawie Altmark⁽⁴⁾, w szczególności przesłanka wystąpienia ograniczenia konkurencji lub zakłócenia funkcjonowania rynku wewnętrznego. Francja twierdzi, że Komisja nie powinna jednocześnie, z jednej strony, proponować Radzie przyjęcia na podstawie dyrektywy 92/81/EWG decyzji upoważniającej do zastosowania zwolnienia od podatku akcyzowego, niesprzeciwiając się przedłużeniu tego upoważnienia, a z drugiej strony — twierdzić, że zwolnienie to stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Drugi zarzut podniesiony przez skarżącą opiera się na braku uzasadnienia, polegającym na tym, że zaskarżona decyzja zawiera sprzeczność w rozumowaniu Komisji dotyczącym stwierdzenia ograniczenia konkurencji.

W trzecim zarzucie, podniesionym ewentualnie, skarżąca zwraca uwagę na to, że wymóg odzyskania pomocy zawarty w art. 5 zaskarżonej decyzji narusza zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Twierdzi ona, że beneficjenci zwolnienia mają prawo korzystać z zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań aż do dnia wydania spornej decyzji, a nie, tak jak utrzymuje Komisja, do dnia ogłoszenia decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia. Skarżąca zwraca również uwagę na to, że bezczynność Komisji w okresie czterech lat pomiędzy decyzją o wszczęciu postępowania a decyzją końcową również stanowi naruszenie zasad ochrony uzasad-

nionych oczekiwań, pewności prawa i rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych

⁽²⁾ Opublikowana w Dz.U. C 30 z 2.02.2002

⁽³⁾ Decyzja C (2005) 4436 wersja ostateczna, pomoc państwa nr C 78-79-80/2001

⁽⁴⁾ Wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2004 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans, Rec. str. I-7747

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2006 r. — Marly przeciwko OHIM

(Sprawa T-57/06)

(2006/C 96/39)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marly SA (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciel: adwokat B. Mouffe]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Erdal Gesellschaft m.b.H. (Hallein, Austria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji a quo w części uwzględniającej sprzeciw właściciela słownego znaku towarowego „TOFIX”,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, z uwzględnieniem niezbędnych kosztów poniesionych przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, określonych w decyzji a quo.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy TOPIX dla towarów z klasy 3 (zgłoszenie nr 2 326 072)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Erdal Gesellschaft m.b.H.